

פגז עצמי

על מנהיגות ופירגון בעיירות הפיתוח

שלמה סויסה

האינתיפאדה הנוכחית עם "מועדון הישועים המופגזים" שלה, הכניסה גם את שדרות לרשימת ישובי קו העימות. התקשורת חגגה וכמובן, להיכן שהתקשורת נמצאת מגיעים נבחרים העם לראות את "המסכנים". זכינו להבטחות שעוד יפתחו וישקיעו במקום, אך אנו למדי ניסיון מהבטחות הפוליטיקאים. באזור צומת אשדוד הכל פורח!

נשאלת השאלה האם מקום כשדרות, המכבב במפת האבטלה והמצוקה, יזכה להתייחסות רק בזכות פגזים שנופלים על העיר. מתוך היכרות עם מערכת השלטון בעיירות הפיתוח, המצב משרת נאמנה את המנהיגות במקומות אלה, שכן היא פשוט נבנית על גב המצוקה ומכינה את עתידה בפוליטיקה הישראלית כנציגתם של הדפוקים. אין לי רצון להביא דוגמאות אך אני סומך על ביטנו של הקורא שימצא במי מדובר.

בשל המצוקה, מנת חלקם של עיירות הפיתוח, לא ניתן לטפח מנהיגות ראויה ומדוע? בכל מדינת ישראל שדרות ידוע כיצואנית של כשרונות מבריקים בהרבה תחומים. הכיכוד ישוב זה אינו מצמיח מנהיגות מתוכו? חוסר

הפרגון גורם לבריחת המוחות הצעירים והמוכשרים מחוץ למקום. ואם לא די בכך המנהיגות המקומית גורמת להם לנטוש על נפשם ולהיות מחוץ לעשייה.

ראוי לציין שמגמה זו של "קיצוץ רגליים" בולטת באופן מיוחד אצל המנהיגות המקומית. ובמי הם פוגעים? בעיקר בבני עדתם! אולי הקשת הדמוקרטית המזרחית או הפנתרים השחורים יתנו לי הסבר לכך, הדבר נבצר מבינתי.

בזמנו, כאשר הפנתרים השחורים צמחו מתוך המצוקה, נדמה היה כי מתחיל מאבק אינתיים לשיפור פני החברה הישראלית. אך במהירות הבזק הכל שקט. המנהיגות רופדה בניבים חלומיים והמסכנים הפכו לעוד יותר מסכנים ככתוב בישעיהו: "ויקו לענבים והנה באושים". מנהיגי הפנתרים לא תיארו לעצמם שהם ישכבו על הגדר ועל גופותיהם תקום תנועת ש"ס המניפה את דגל המצוקה, העוני והעדניות בישראל. היטיב להגדיר זאת ח"כ כהן משיס שאמר, בניגוד לגולדה מאיר ז"ל, שהפנתרים השחורים הם דווקא נחמדים. איך לא יהיו נחמדים? בזכותם תנועת ש"ס מככבת

בפוליטיקה הישראלית כנציגת הדפוקים ואילו אלה ששמשם הם פועלים ממשיכים לטבוע בביצת המצוקה.

בשנתיים של התארגנות החלו תושבים בשדרות לקחת את גורלם בידיהם וצמחו שני ארגונים ללא זהות פוליטית. האחד הוא "ארגון ותיקי שדרות" והשני "אמצע הדרך". שניהם הגיעו למסקנה כי 'אם אין אני לי מי לי', אך הניסיון מלמד שאם המנהיגות המקומית תגלה שהם מהווים סכנה לקיומה, היא תדע להעלים אותם על-ידי סגירת ברזי התקציבים לפעילותם. לעומת זאת, בו בזמן צומחות כפטריות אחר הגשם עמותות שונות המבטיחות שינויים, כשחלקן פיקטיביות ומשמשות צינור להזרמת תקציבים לכל מיני גופים שנהנים על חשבון הדפוקים. סיפור העמותות הפך ללהיט חם בשנים האחרונות בעיירות המצוקה. ועל כך נאמר "כל ממזר מלך" האם כך צריכים להיראות פני החברה הישראלית בשנת 2001?

תגובת ניתן לשלוח עבור הכותב ב "תצפית" פקס: 08-6890484 או ת.ד. 85 שדרות, 80100. הכותב הוא עיתונאי תושב שדרות.

